

Hồi 23**Xuân Thu Bút một chiêu lui cự ma****N**

ột nhiên vang lên một tiếng quát lạnh lạnh, nhóm ba người Thủy Linh Phụng và Nhạc Quần lao nhanh ra khỏi rừng, dừng lại ngay trước mặt quái nhân.

Quái nhân ngạc nhiên nhìn Thủy Linh Phụng, đoạn nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, dường như không còn nhận ra nàng nữa.

Thủy Linh Phụng mắt ngập lệ nói:

- Mẫu hậu không còn nhận ra Phụng nhi nữa rồi ư?

Ánh mắt quái nhân đỏ rực, vẻ mặt dần dần dữ tợn hơn, bỗng dang tay nhào tới ôm Thủy Linh Phụng. Nhạc Quần hét vang, vung trượng nhắm ngay đầu quái nhân giáng xuống.

Ầm! Ngọn Quỷ Đầu trượng bật tung lên, quái nhân ngã nhào, song vẫn không hề thọ thương, chỉ có một số tóc dài lả tả rơi xuống.

Bạch Phát Hằng Nga quay sang Hồ Tiểu Điệp thấp giọng:

- Tiểu tử này là Nhạc Quần phải không?

Hồ Tiểu Điệp gật đầu:

- Vâng! Mẹ phải trả thù cho con!

Trong khi ấy quái nhân lại đã đứng lên, cánh cao thủ bên Thạch Lỗi cùng thoái lui. Song Thạch Lỗi lại quay sang Xuân Thu Bút cười khẩy nói:

- Lão quỷ chẳng bảo y là hoàng hậu ư? Nếu đúng vậy sao cả con gái mình cũng không quen biết? Hơn nữa, đường đường là một vị hoàng hậu sao lại hóa thành một quái vật bất nam bất nữ thế này?

Thủy Linh Phụng nước mắt chảy dài:

- Phụng nhi đây mà, mẫu hậu không còn nhớ ra chút nào cả sao?

Quái nhân bị Nhạc Quần đánh cho một trượng, hung tính bùng dậy dữ dội, miệng không ngớt gầm gừ, qua vẻ dữ tợn của y, đủ biết đã không còn nhận ra Thủy Linh Phụng nữa.

Quái vật lại dang tay ra, quay một vòng, như cũng biết mấy trăm người này đều cốt đối phó với mỗi mình y, bỗng hú lên một tiếng quái dị, lao bổ về phía Hoạt Chung Húc.

Hoạt Chung Húc không dám nghênh tiếp thẳng, vội lách sang bên ba bước, chỉ nghe hai tiếng rú thảm, hai tay quái nhân mỗi bên xách cổ một đại hán, bóp một cái hai đại hán liền gãy cổ ngay.

Đại anh vũ sà nhanh xuống, mỗ lấy bốn tròng mắt, lại bay vọt lên không. Quái nhân chop vỡ đầu, hút sạch não tủy, lại tròng mắt dữ dần nhìn bốn phía.

Lối giết người thảm khốc ấy khiến tất cả cao thủ chằm chằm thối lui.

Thạch Lỗi phen này đã tìm được lý do phản bác, quay sang Xuân Thu Bút lớn tiếng nói:

- Lão quỷ đã trông thấy chưa? Lối giết người hút não của quái nhân thế kia, tất cả những người ở đây có thể thực hiện được nội trong một chiêu chứ?

Xuân Thu Bút lạnh lùng:

- Thạch Lỗi, ngươi hãy đưa tay ra cho mọi người xem thử!

Thạch Lỗi đưa hai tay ra gần giọng:

- Lão quỷ hãy nhìn kỹ đi!

Xuân Thu Bút nghiêm giọng:

- Tự này giờ ngươi đã đủ thời gian để lau sạch vết máu rồi, chính mắt lão phu đã trông thấy ngươi ném thi thể Thánh Thủ Gia Cát ra đây sau khi hạ sát.

Mọi người giật mình thảm nhủ:

- Nếu Thạch Lỗi giết người trong rừng rồi mang thi thể ra đây, dĩ nhiên là đâu ai trông thấy được!

Xuân Thu Bút lớn tiếng:

- Thánh Thủ Gia Cát Tây Môn Khai là kẻ giảo quyệt, tâm cơ hơn người, Thạch Lỗi ngươi xưa nay vốn tự phụ thông minh tuyệt thế, bởi sợ trí tuệ của y hơn mình, và cũng sợ y rêu rao vết nhơ của ngươi, cho nên mới mượn danh quái vật giết người diệt khẩu.

Cánh cửa Thạch Lỗi thấy đều không tin lời lẽ của Xuân Thu Bút, nhưng Nhạc Quần đã lớn tiếng nói:

- Những điều lão tiên sinh này vừa nói hoàn toàn là sự thật, Thạch Lỗi độc ác nham hiểm, tại hạ có thể làm chứng.

Bạch Phát Hằng Nga trầm giọng:

- Tiểu tử, ngươi hãy nói xem Thạch Lỗi có âm mưu gì? Nếu không nêu ra được một cách hợp lý thì lão nhân chẳng buông tha cho ngươi đâu.

Nhạc Quần nhếch môi cười:

- Hồ tiền bối, bình sanh đại địch trong thâm tâm vẫn bối không có tiền bối đâu!

Bạch Phát Hằng Nga sầm mặt. Lục Bình liền thừa cơ xúi bẩy:

- Nhạc Quần đã bắt Đại công chúa mang đi, chống đối lại quân chủ, Quân chủ đã hạ lệnh truy nã, cần gì phải lôi thôi nữa.

Nhạc Quần lạnh lùng trừng mắt nhìn Lục Bình:

- Đồ bại hoại, ngươi đã nằm trong lòng bàn tay của Thạch Lỗi, không lo giữ mình mà còn dương dương tự đắc ư?

Xuân Thu Bút lớn tiếng:

- Tiểu tử, đừng lôi thôi với chúng, hãy nói xem Thạch Lỗi có âm mưu gì nào?

Đột nhiên quái nhân lại hú lên một tiếng ghê rợn, lao bổ vào đám đông, tiếng rú thảm vang lên liên hồi, làn sóng người rối loạn, vô số binh khí tới tấp bổ vào quái nhân, song khác nào như gãi ngứa. Trong thoáng chốc đã có mười mấy cái đầu bị vặt khỏi cổ, quái nhân ngồi xồm xuống hút lấy não tủy, con đại anh vũ cũng mổ lấy mắt ăn ngon lành.

Bởi vũ khí đã bị văng mất, những cao thủ còn lại thấy nhóm Thạch Lỗi vẫn chưa ra tay, thấy đều nháo nhác lùi ra xa một trượng.

Trong khi quái nhân đang hút não sồn sột, Nhạc Quần đánh mặt lớn tiếng nói:

- Trước đây Nhạc mỗ ở trên đảo Ngự Quang đã chính mắt nhìn thấy trong bí thất dưới lòng đất có hơn năm mươi đôi chân tàn, đều bị tưới mỡ bò đốt từ trên đầu xuống, do bởi mỡ bò và mỡ người đọng lại quá dày nên hai bàn chân vẫn còn và cũng có thể là để lại cho kẻ thọ hình trông thấy. Hải Thiên Nhất Khách Cung Đại Khí chính là một trong số kẻ thọ nạn ấy...

Bạch Phát Hằng Nga giật nảy mình:

- Sao? Cung Đại Khí đã chết rồi ư?

Vô Tâm lớn tiếng tiếp lời:

- Chẳng những đã chết mà chỉ còn chừa lại một đôi chân to tướng, phải gọi y là Cung Đại Cước mới đúng!

Bạch Phát Hằng Nga vốn biết Thạch Lỗi chẳng phải là hạng tốt lành, song không ngờ lão lại tàn độc đến vậy, bèn đánh giọng nói:

- Thạch Lỗi, tiểu tử này hẳn không phải vu khống cho người chứ? Hãy nói thử xem, hơn năm mươi người đã bị giết trước đây là những ai?

Lục Bình lớn tiếng:

- Mẹ! Chớ tin lời Nhạc Quần, chính hài nhi cũng vừa từ đảo Ngự Quang ấy đến đây, quả tình đâu có biết việc ấy, đó hoàn toàn chỉ bịa đặt thôi.

Bống con đại anh vũ kêu lên:

- Thật đấy, thật đấy! Năm mươi mấy người kia thấy đều là nhân vật thành danh cả!

Bạch Phát Hằng Nga ngăn người, lại quay sang Xuân Thu Bút hỏi:

- Lão quý, lão thân đã sớm biết người rất có lai lịch, thật ra người là ai?

Xuân Thu Bút nhướng mày:

- Lão phu chính là Xuân Thu Bút, nghĩa phụ của Đào Tiểu Hồng, là một lãng nhân giang hồ, vậy chưa đủ sao?

Bạch Phát Hằng Nga nghiêm giọng:

- Người đã không chịu tiết lộ thân phận thì lão thân cũng chẳng muốn chen vào vụ thị phi này. Điệp nhi, Bình nhi, ta đi thôi!

Thạch Lỗi trầm giọng:

- Hồ đương gia, Lục Bình đã được chiêu làm phò mã, lão phu thân mang quân mệnh, có trách nhiệm giám hộ phò mã. Hồ đương gia dám chống lại mệnh lệnh của quân chủ ư?

Bạch Phát Hằng Nga bực tức:

- Công chúa ở bên cạnh tiểu tử này, trông thái độ của hai người thân mật như vợ chồng thế kia, con trai lão thân chẳng thêm hưởng của thừa đâu. Còn về Tiêu Điều Quân, lão thân tuy kính trọng y, song đáng tiếc là y đã già nua lú lẫn, lại đi trọng dụng hạng nham hiểm như người, cho nên lão thân không muốn chịu sự quản hạt của y nữa. Đi!

Dứt lời lập tức cùng Lục Bình và Hồ Tiểu Điệp ra khỏi sơn cốc.

Lúc này quái nhân sau khi hút hết não tủy của mười mấy cái đầu đã lại đứng trở lên, ra thế sẵn sàng lao tới. Những cao thủ trong các bang phái hoảng kinh, ai nấy đều lo tự giữ mình, lục tục thoái lui.

Thủy Linh Phụng tiến tới ba bước về phía quái nhân, cất giọng thống thiết:

- Mẫu hậu hãy nhìn xem, Phụng nhi đây!

Quái nhân trợn mắt, lại lao bổ tới, Nhạc Quần vội quét ngang một trượng, quái nhân liền bị đánh văng ra xa, rơi xuống ngay cạnh hai mẹ con Triều Thiên Tiêm, song không té ngã.

Quái nhân rống lên một tiếng, bỏ qua hai mẹ con Triều Thiên Tiêm, lao vào nhóm người của Đoàn Thương hội.

Tiếng rú thảm lại vang lên liên hồi, bọn đại hán đã quên mất ngọn đoản thương sắc bén trong tay, chúng chỉ có mỗi một ý nghĩ là không để cho quái nhân vắn mất đầu, bỏ chạy tứ tán như bầy ong vỡ tổ.

Quái nhân chộp phải quét trái như ở chỗ không người, những chiếc đầu đã vắn được đều bỏ lại không hút óc, chạy thẳng ra ngoài cốc khẩu.

Nhạc Quần khoát tay ra hiệu với Vô Tâm, nắm tay Thủy Linh Phụng nhân lúc hỗn loạn đuổi theo ra. Họ định đuổi theo quái nhân để cảnh cáo hỏa dược nơi cốc khẩu, song quái nhân chạy quá nhanh, đã đến nơi có hỏa dược.

Chỉ nghe "phụp" một tiếng, ánh lửa lóe lên từ khe đá, rồi nhanh chóng hóa thành một bức tường lửa xanh rờn.

Quái nhân bị ngăn cản, khiếp hãi lùi sau một trượng, vừa nhảy vừa kêu la oai oái.

Ngọn lửa mỗi lúc càng cao hơn, không dưới ba trượng, nếu muốn vượt qua thì phải vọt lên cao hơn bốn trượng mới được.

Quái nhân chùng như rất khiếp sợ ngọn lửa, ngay khi ấy con đại anh vũ ở trên đầu cất tiếng nói:

- Hoàng hậu! Để tôi giúp cho!

Đoạn bay sà xuống và giơ đôi vuốt ra, quái nhân liền đưa tay nắm lấy, mượn sức búng người, vọt lên cao gần tám trượng, vượt qua bức tường lửa ra khỏi cốc.

Làn sóng người đã đuổi tới, Thạch Lỗi quát lớn:

- Tắt lửa ngay!

Lập tức tiếng “xèo xèo” vang lên, chẳng rõ bọn đại hán kia đã rải chất gì vào, ngọn lửa lập tức hạ xuống, chỉ chốc lát là tắt lịm.

Nhóm Nhạc Quân vừa mới lướt ra, Thạch Lỗi đã vượt qua họ, dừng lại đứng cản trước mặt gần giọng nói:

- Tiểu tử này đã bắt giữ công chúa, chống đối với quân chủ, đêm nay quyết không thể để cho hắn rời khỏi nơi đây!

Vô Tâm tức giận quát:

- Tổ mẹ ngươi, hãy cứ thử xem!

Thủy Linh Phụng lo âu:

- Quân đệ, bọn chúng hàng mấy trăm người thế kia, e rằng...

Nhạc Quân vung vẩy ngọn Quỷ Đầu trượng trong tay, bật cười ha hả:

- Phụng tỷ! Chẳng thán mà nói, môn hạ Tây Bắc Phong quả đúng là đã quen tính hiếu sát. Kể từ khi đột vây ở núi Nga Mi, mãi đến bây giờ mới được gặp lại cục diện như vậy, rất là hợp với lòng mong muốn của tiểu đệ.

Đoạn đánh mặt quay sang Thạch Lỗi nói tiếp:

- Thạch lão tặc, tuy ngươi lừa dối được hàng mấy trăm người, nhưng không che giấu được Nhạc mỗ. Ta xem hạng như ngươi chẳng khác nào loài trâu chó, chỉ quen thói lừa lọc, không hề có tâm can. Lần trước gặp phải địa chấn nên chưa phân rõ cao thấp, hôm nay...

Chàng lấy ngọn Quỷ Đầu trượng ra trầm giọng nói tiếp:

- Phải cho ngươi biết lòng dạ của Tây Bắc Phong không hề nhân từ, nhất là đối với phường bại hoại phản phúc như ngươi!

Thạch Lỗi rút cần câu xuống “vụt” một tiếng dài ra bảy tám thước, giơ lên cao hô to:

- Đại nghiệp thiên thu thịnh, vạn dặm cùng tiếng hô!

Mấy trăm người liền đồng thanh hô theo, vang động khắp núi rừng, tiếng vọng dội lại như sấm rền.

Thạch Lỗi đánh mặt lớn tiếng nói:

- Hôm nay đã có lão phu động thủ là đủ chế phục hắn, các ngươi hãy lui ra xa ngoài ba trượng:

Thủy Linh Phụng bỗng lớn tiếng nói:

- Thạch đại hiệp! Nhạc Quân đắc tội với phụ vương, lẽ ra phải do phụ vương tự xử lý, đại hiệp đâu thể chuyên quyền được? Mọi người hãy tránh ra, bổn công chúa tự sẽ đưa y đến gặp phụ vương!

Thạch Lỗi đánh giọng:

- Hiện giờ mệnh lệnh của Thạch mỗi cũng như là của quân chủ!

Đoạn lấy Tiêu Điều kiểm lệnh ra và trầm giọng nói tiếp:

- Công chúa, chẳng những Nhạc Quân mà kể cả công chúa, quân chủ đã có lệnh, ai chống lại là giết bất kể!

Nhạc Quân kéo tay Thủy Linh Phụng nói:

- Phụng tử hãy lui ra đi!

Đoạn đưa ngang Quý Đầu trượng hiên ngang tiến tới ba bước, trừng mắt khinh bỉ lẫn căm tức nhìn Thạch Lỗi:

- Thạch lão tặc! Nghe đâu võ công của hoàng hậu còn cao hơn Tiêu Điều Quân, vậy mà lại chết một cách mờ ám, nhất định là phải có liên quan đến ngươi!

Thạch Lỗi buông tiếng cười sắc lạnh, vung cần câu vun vút, tạo thành hàng trăm ngàn vòng bạc hư hư ảo ảo, cuộn cuộn phủ chụp về phía đối phương.

Nhạc Quân khởi đầu với chiêu Tả hữu phùng nguyên, bóng trượng với bóng cần câu như hòa quyện vào nhau, toát ra khí lạnh rợn người.

Thủy Linh Phụng bồn chồn nắm chặt bàn tay, Vô Tâm há hốc miệng, mắt trợn trừng, mấy trăm cao thủ hiện diện thấy đều đứng trơ ra như phỗng đá.

Nhạc Quân không hề giữ lại chút sức lực nào, cơ hồ mỗi đốt xương đều phát huy hết tiềm lực tối đa, song chàng cảm thấy vẫn không sao giành được thế thượng phong.

Giờ đây, đã đến lúc phải tung ra đòn quyết định. Chàng liền hoàn quét ra ba trượng như vũ bão, đoạn lùi lại, giơ cao Quý Đầu trượng.

Thạch Lỗi dường như đã biết chiêu kỳ học của chàng rất lợi hại, hấn cũng lùi sau một bước, giơ ngang cần câu ra.

Bầu không khí bỗng chốc như chết lặng, vàng trắng lạnh ló ra nửa gương mặt trắng nhợt trên trời tây như lo âu cho trận đấu kinh hoàng dưới mặt đất.

- Hãy khoan!

Xuân Thu Bút đứng đỉnh bước vào đấu trường, hướng về Nhạc Quần nói:

- Tiểu tử, cho lão phu mượn dùng Quỷ Đầu trượng được chăng?

Nhạc Quần và Thạch Lỗi đều chung hứng, cùng thu thế về chẳng hiểu Xuân Thu Bút định làm gì?

Vũ khí là mạng sống thứ hai của người trong võ lâm, hơn nữa trong tình thế này nếu tay không đối địch, dứt khoát không thể nào thoát ra khỏi được trùng vây.

Thủy Linh Phụng khẽ nói:

- Quần đệ, người này thân phận bất minh, hơn nữa đại địch đang vây bủa, Quần đệ hãy suy nghĩ cho kỹ!

Xuân Thu Bút đi đến trước mặt Nhạc Quần, đưa cánh tay gầy guộc ra:

- Đưa đây nào!

Nhạc Quần dĩ nhiên cũng rất hiểu tình thế nguy hiểm trước mắt, nếu vũ khí bị người gạt lấy mất, khác nào bị mất đi nửa phần công lực. Thế nhưng, chàng nhận thấy ông lão này quyết chẳng phải cùng phe cánh với Thạch Lỗi. Hơn nữa, cá tính quật cường bất khuất không cho phép chàng tỏ ra khiếp nhược trước bất kỳ nguy hiểm nào, bèn trầm giọng nói:

- Hãy cầm lấy!

Ngọn Quỷ Đầu trượng mang theo kinh phong bay vào trong tay Xuân Thu Bút.

Thủy Linh Phụng thẳng thốt:

- Quần đệ...

Nhạc Quần điềm nhiên:

- Với thân phận của vị tiền bối này lẽ nào lại có hành động như Phụng tỷ đã nghi, Phụng tỷ chớ có lo xa!

Xuân Thu Bút đưa tay vuốt ve ngọn Quỷ Đầu trượng một hồi, hệt như người mẹ hiền âu yếm vuốt ve đứa con yêu, lẩm bẩm:

- Trượng ơi! Trượng ơi! Đã mười lăm năm rồi...

Tiếng nói như nghẹn nơi cổ họng, bụi ngùi bi thiết. Bỗng Xuân Thu Bút ngẩng cao đầu, đôi mắt ánh lên vẻ kỳ dị, trái ngược hẳn với vẻ lơ đãng trước đây, trầm giọng nói:

- Nhạc Quần, chỉ với câu nói và hào khí ấy của ngươi, quả đã không làm nhục ngọn trượng này, không làm lu mờ danh tiếng của Tây Bắc Phong!

Nhạc Quần và Thạch Lỗi cùng giật nảy mình. Thạch Lỗi gầm giọng:

- Lão quý! Ngươi... thật ra là ai?

Xuân Thu Bút sầm mặt, ánh mắt sắc lạnh đến rợn người, buông tiếng cười trầm trầm:

- Chẳng phải ngươi muốn tiếp chiêu cuối cùng của Nhạc Quần hay sao? Ý đang hỏi trai trẻ, sức mạnh ghê hồn, chỉ e ngươi không tiếp nổi, tốt hơn để lão phu thay thế cho!

Thạch Lỗi giật mình kinh hãi:

- Lão quý... phải chăng là Tây Bắc Phong?

Xuân Thu Bút bỗng ngửa mặt cười vang:

- Tây Bắc Phong đã chết từ lâu rồi! Thật không ngờ một người chết mà cũng khiến ngươi khiếp sợ đến vậy. Tây Bắc Phong có linh thiêng thì cũng ngậm cười nơi chín suối!

Lão là ai? Nhạc Quần chau mày ngẫm nghĩ. Chàng thấy vị lão nhân này rất hợp với ý chàng, ngông cuồng một cách đúng mức, mỗi điều dự đoán của ông đều đã ứng nghiệm. Chỉ bằng vào những lời lẽ vừa qua, ắt hẳn ông có quan hệ mật thiết với Tây Bắc Phong!

Thạch Lỗi tuy tâm cơ hơn người, nhưng cũng bị Xuân Thu Bút làm cho đầu óc rối loạn, thầm nghĩ: "Dẫu ngươi có là Tây Bắc Phong hoàn hồn thì lão phu cũng chả sợ, huống hồ có những mấy trăm trợ thủ hiện diện".

Lão bèn trầm giọng nói:

- Lão quý, bất kể ngươi là ai thì lão phu cũng bằng lòng tiếp chiêu này!

Xuân Thu Bút giơ trượng lên cao, trầm giọng:

- Thạch Lỗi, nếu lão phu mà thắng được ngươi, ngươi còn bắt buộc thuộc hạ nạp mạng một cách vô ích nữa chăng?

Câu nói hết như một mũi dao nhọn đâm vào con tim Thạch Lỗi. Lão dẫu gian xảo thì cũng là một nhân vật hữu danh, bèn cười khẩy nói:

- Nếu Thạch mỗ thua kém sẽ tức khắc rút ra khỏi cốc này. Nhưng nếu ngươi thua thì sao?

Xuân Thu Bút nghiêm nghị đưa mắt nhìn Nhạc Quần, Thù Linh Phụng, Đào Tiểu Hồng, Vô Tâm và Tương Dương Tam Tuyệt, miệng lẩm bẩm đếm một hai ba bốn... đoạn lớn tiếng nói:

- Nếu lão phu thua, ở đây có tám cái thủ cấp, giao cho ngươi mang về lập công!

Lấy đầu kẻ khác để đánh cược mà lại không thêm trung cầu ý kiến người ta, Thủy Linh Phụng liền phản đối:

- Lão tiên sinh, bốn công chúa chết không đáng kể, nhưng sao lại có thể đem thủ cấp của Quân đệ mà đánh cược kia chứ?

Xuân Thu Bút cười nhạt:

- Chính vì thủ cấp của y đáng giá nên mới mang ra đặt cược được, không thì chúng ta chỉ có tám người, làm sao đánh cược với người ta hàng mấy trăm mạng?

Nhạc Quân rất lấy làm hài lòng, đồng dạc nói:

- Đúng! Lão tiên sinh hãy ra tay đi! Với hào khí của lão nhân gia, Nhạc mỡ dẫu phải hiến ra thủ cấp thì cũng cam tâm tình nguyện.

Xuân Thu Bút trầm giọng:

- Nghe thấy chưa? Còn ai không muốn đánh cược nữa chẳng?

Vô Tâm lớn tiếng:

- Lão tiểu tử, mỡ với tiểu tử này có ý nghĩa như nhau!

Xuân Thu Bút quay sang Thủy Linh Phụng:

- Cô nương thì sao?

Thủy Linh Phụng buồn bã:

- Tiểu nữ đã thuộc về Nhạc Quân rồi, ngay cả thủ cấp của mình mà y còn chẳng tiếc thì tiểu nữ có kể làm chi!

- Hay lắm!

Xuân Thu Bút quay sang Thạch Lỗi trầm giọng:

- Lão tặc tiếp chiêu!

"Vu" một tiếng, chỉ thấy ánh trượng như bài sơn đảo hải cuộn cuộn xô ra, "choang choang" liên tiếp bảy tiếng vang dội, rồi thì bóng người tách ra, chiếc áo dài của Thạch Lỗi đã bị toạc một đường dài hơn thước.

Vàng trắng đã lặn xuống non tây, bóng tối nuốt chửng mặt đất. Thạch Lỗi mặt mày co giật liên hồi, chiếc cần câu run run, lão đã thảm hại trước sự chứng kiến của hàng mấy trăm thuộc hạ.

Thạch Lộ Lộ hét lên một tiếng đau xót, nhào vào lòng Thạch Lỗi.

- Dang ra!

Thạch Lỗi vung tay hất con gái văng ra ba thước, ngửa mặt hú lên tiếng bi thiết, đoạn nói:

- Tây Bắc Phong! Người đã chưa chết thì chúng ta hãy làm lại từ đầu, về võ công có lẽ lão phu kém hơn một bậc, nhưng lão phu có cách đối phó với người!

Lão cất lấy cần câu, trầm giọng quát:

- Đi!

- Hãy khoan!

Xuân Thu Bút vung tay ném Quỷ Đầu trượng ra, Nhạc Quân hai tay đón lấy. Xuân Thu Bút gằn giọng nói:

- Nguyên thần của Đoạn Trường Hoa Mai Nghinh Xuân, vợ của Thủy Thiên Ngao hiện đang nương tựa vào thân xác của tên đồ tể hắc đạo khi xưa là Bát Điều Khách Ô Hải. Điều Khách cốc này chính là sào huyết của Ô Hải khi xưa. Thạch Lỗi, nếu người thật tâm ủng hộ Tiêu Điều Quân Thủy Thiên Ngao thì đừng hạ độc thủ với quái nhân!

Sự thật đã được chứng minh, quái nhân nọ chính là linh hồn của hoàng hậu trong thế xác của hung nhân Bát Tý Điều Khách, thảo nào võ công chẳng cao đến dường ấy.

Thủy Linh Phụng kêu lên một tiếng đau xót, ngã vào lòng Nhạc Quân khóc nức lên.

Thạch Lỗi cười khẩy:

- Điều ấy không cần người phải nhọc tâm! Tây Bắc Phong, hãy chờ mà xem!

Đoạn quay về phía Thủy Linh Phụng trầm giọng tiếp:

- Chuyến này Thạch mỗ xuất đảo là phụng lệnh của quân chủ tìm công chúa trở về, Thạch mỗ đã cạn lời, về hay không tùy ý công chúa quyết định.

Thủy Linh Phụng nước mắt dàn dụa:

- Xin hãy hồi ảm cùng phụ vương, một ngày nào đó bốn công chúa sẽ về đảo tạ tội với người!

Xuân Thu Bút nhìn Thạch Lỗi cười khẩy:

- Lão phu hiện thân nhúng tay vào là đã chuẩn bị quyết định độ với các người. Người có thể rút được rồi!

Thạch Lỗi ngoái lại quát:

- Đi!

Rồi cùng Thạch Lộ Lộ lao nhanh ra trước.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>